

YARASA Niki

Resim: TIRKÇAN

YARASA MİKİ

Yazan
Mehmet ERDOĞAN

YARASA MİKİ
Altın Kuş Masal Serisi -8-

Copyright © Mustu Yayınları, 2005

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Osman KAPLAN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Akademik İnceleme
Muhittin KÜÇÜK, Dr. F. Muharrem YILDIZ

Çizimler
Murat BİNGÖL

Mizanpaj
Hasan AYDIN

Kapak
Mernuş KALKAN

ISBN
975-6031-12-3

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Aralık 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Mustu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

İÇİNDEKİLER

1

ÇARE

24

YARASA
MİKİ

ÇARE

Tırmık o gün hastalanmıştı. Karnı ağrıyor-
du. Ama sebebini bir türlü anlayamadı. Acaba
zehirlenmiř miydi?

Bunun için ormana yürüdü gitti. Belki derdine bir çare bulabilirdi. Aslında ilk önce kendi gibi bir kediye sorsaydı belki de çareyi

daha evvel bulabilirdi. Ama o, “Aman sen de!” dedi. “Ben bir hayvanım. Hayvanın hayvana tavsiye edeceği ilâç mutlaka iyidir. Ha bir ke-diye danışmışsın ha başka birine.” diyerek yola girdi.

Böyle düşünerek ilerlerken ilk önce Ayı Yogi’ye rastladı. Yogi böyle şeylerden anlamadığını belirtti. Ona Arslan Kaygısız’a gitmesini söyledi.

Tırmık, Arslan Kaygısız’dan korkuyordu. “Ya bir pençede işimi bitirirse!” diye düşünüyordu. Onun öfkeli biri olduğunu biliyordu.

Korkmasına rağmen Yogi’nin sözünü dinledi. Arslanın bulunduğu yere doğru yürüdü. Onun ormanda dolaşmasını bazı hayvanlar hoş karşılamıyordu. Evcil bir hayvanın ormanlarda dolaşması eskiden beri uygun görülmezdi. Ama Tırmık bunlara aldırmadı. O şimdi karnının ağrısından başka bir şey düşünemi-

yordu. Arslan Kaygısız'ı bir ağacın altında uyurken buldu. Önce onu uyandırmaktan çekindi. Ama en sonunda bütün cesaretini toplayıp onu uyandırdı. Kaygısız, Tırmık'ı karşısında görünce biraz şaşırdı:

– Sen bu ormanda ne arıyorsun, dedi.

Tırmık derdini anlattı. Bu karın ağrısına nasıl çare bulabileceğini sordu. Arslan Kaygısız bilemeyeceğini söyledi. Kendilerine ait bir yol bildiğini, ama bunun kedilere bir faydası olmayacağını anlattı:

– Ağzına aldığın bir miktar suyu toprağa tüküreceksin. Sonra onu karıp çamur yapacaksın yaptığın çamuru yiyeceksin. Ne karın ağrın kalır ne de bir şeyin, dedi.

Fakat bu tedavi usulünün arslan türleri için geçerli olduğunu da tekrar etti. Kedi, sadece arslanlar için geçerli bir ilâcı kullanmayı uy-

gun bulmadı. Belki bu ilâcı kullanırsa daha da kötü olabileceğini düşünerek oradan ayrıldı. Arslan Kaygısız:

– Bir de Kaplan Benekli'ye git. Belki o bir yol bulabilir senin tedavin için, dedi.

Kedi bunun üzerine Benekli'yi aramaya

başladı. Kaplanı çok kez av avlarken bulabilirlerdi. Çünkü onun işi gücü avlanmaktı. Ama Tırmık'ın bu gün talihi yaver gidiyordu. Kaplanı bir otlakta çimlerin üzerinde uyurken buldu. Onun yanına yaklaştı ve sordu:

– Kaplan amca, dedi.

Kaplan etrafına baktı ve bir de ne görsün, kendine benzeyen bir hayvan.

– Sen de kimsin, dedi ona.

– Benim ismim Tırmık.

– Allah Allah, sen bizlere ne kadar benziyorsun.

– Size bir şey sormaya geldim

– Neymiş soracağın, sor bakalım. Bir yardımım olursa sevinirim.

Kedi derdini anlattı güzelce. Ayı Yogi'ye, Arslan Kaygısız'a gittiğini söyledi. Ama derdine bir çare bulamadığını belitti. Kaplan:

– Ben de buna bir çare bulamam, dedi. Bizim kendimize ait iyileştirme usulümüz var ama sana yaramaz!

– Neymiş o usul?

– Biz tükürüğümüzü yaramızın üstüne süreriz ve böylece iyileşiriz. Hatta yaramıza ağzımızla ulaşamazsak, pençemize tükürüğümüzü

alır yaramızın üstüne süreriz.

Kedi şaşırdı bu tedavi yöntemi karşısında.

– Ama benim yaram yok. Benim karnım ağrıyor. Tükrüğüm de her an mideme gidiyor zaten. Kaplan güldü.

– Valla bilmem. Benim sana söyleyebileceğim bu kadar. Keşke doktor olsam da senin derdine çare bulsam. Ama böyle bir yeteneğim yok.

Tırmık ona da teşekkür etti ve oradan ayrıldı. Tam gideceği sırada kaplan ona:

– Ayı Yogi seni niçin arslana gönderdi, bu konularda pekâlâ kendisinin de bilgisi iyidir. Birkaç kişiyi iyi ettiğini biliyorum. Sen yine tekrar ona git ve sor. Israr edersen sana bir ilâç bulabilir.

Tırmık, çaresiz bir şekilde karnını tuta tuta tekrar Ayı Yogi'nin bulunduğu yere gitti. Onu bir bal kütüğünün başında buldu. Ona:

– Yine senin yanına geldim, dedi. Kaplan Benekli senin bu konuda bilgili olduğunu söyledi. Bana bir çare söyleyemez misin?

Ayı Yogi:

– Valla dostum. Bizim ilâçlarımız kendimize göredir. Benim iyileştirdiğim birkaç kişi var ama. Onlar da benim gibi ayıydı. Meselâ biz

hastalandığımızda ayağımızı balın içine sokarız. Birkaç saat içinde iyileşiriz. Hem ben başka hiçbir hayvana bir ilâç tavsiye etmedim şimdiye kadar. Neme lâzım bir de yan tesiri olur da! Hiç kimsenin ölümüne sebep olmak istemem. Allah korusun.

Sonra Ayı Yogi biraz düşündü ve:

– Seni ben Alev Yele’ye göndereyim de sana bir çare bulsun, dedi. Onun bazı bitki ilâçları kullandığını duymuştum.

– Alev Yele de kim?

– Şey, kurt var ya işte onun ismi Alev Yele’dir bu yörelerde.

Tırmık, kurt sözünü duyunca irkildi. Kendi yörelerinde onun çok yırtıcı bir hayvan olduğunu duymuştu.

– Onun yanına gitmekten korkarım, dedi. Ayı Yogi güldü.

– Korkma, korkma! O bildiğiniz gibi kötü biri değildir. İsmi çıkmış bir kere. Daha birkaç gün evvel konuştuk kendisiyle. Bana, “İnsan-

ların arasında ismim yırtıcı hayvana, hatta canavara çıkmış. Hâlbuki ben böyle biri değilim.” diye dert yanıyordu. Sen hiç durma, var git ona. O senin derdine çare bulabilir. Ama onu bulman biraz zaman alabilir.

Tırmık, bunun üzerine ormanı karış karış aradı taradı. En sonunda Alev Yele’yi buldu. Alev Yele yakaladığı bir avı yiyordu. Tırmık ona selâm verdi. Alev Yele döndü baktı ve:

– Sen de kimsin, dedi. Seni ilk kez görüyorum bu yörelerde. Yoksa Kaplan Benekli’nin akrabası falan mısın?

– Hayır, dedi Tırmık gülerek. Birbirimize benzeriz, ama Kaplan Benekli’yle bir akrabalığımız yok.

Alev Yele bir taraftan avını yiyor, bir taraftan konuşuyordu. Bir ara durdu ve:

- Peki benden ne istiyorsun?
- Ben hastayım! Senin buna bir çare bulabileceğini söylediler.

– Kim söyledi sana bunları?

– Ayı Yogi, söyledi.

– Hımm, dedi başını sallayıp. Evet, ben birkaç ilâç bilirim. Ama sana iyi gelir mi gelmez mi bilmem.

Sonra da:

– Biz zehirlendiğimizde yılan otu diye bir bitki vardır, onu yeriz. O bizim derdimize çare olur.

– Ne! Yılan otu mu, dedi Tırmık.

Onu bilmediği için yılanı benzer bir şey zannetti. Alev Yele ona baktı ve tiksindiğini görünce:

– Yılan otu dediysem yılanı benzer bir şey zannetme. Bir bitki işte. Bizlerin derdine deva oluyor. İstersen bir dene.

Tırmık bu ismi beğenmemişti. Alev Yele'ye teşekkür etti ve ona şöyle cevap verdi:

– Ben, en iyisi kendi soyumdan birine sorayım bu konuyu. Onlar böyle bir şey olunca nasıl tedavi ediyorlar kendilerini, bir öğreneyim.

Alev Yele:

– İsbet edersin, dedi. Böyle tanımadığın hayvanlardan ilâç soracağına, kendi soyundan deneyimli birine danışsan daha iyi olur.

Tırmık, bunun üzerine ormandan çıktı ve evinin yolunu tuttu. Niçin böyle bir sürü zaman kaybetmişti. En akıllıca şeyi ilk önce düşünmesi gerekmiyor muydu? Aslında düşünmüştü, ama hafife almıştı konuyu.

Evinin bulunduğu yere ulaştığında aklına yaşlı bir kedi geldi. Onu bulup bu derdinin çaresini sorabilirdi. Koşa koşa gitti. Onu bir çimenlikte buldu. Güneşleniyordu. Tırmık ona selâm verdi ve derdini anlattı. Yaşlı kedi:

– Bu her zaman bizlerin başına gelen bir şeydir, dedi. Karın ağrısı kedilerin sık sık uğradıkları bir hastalıktır.

– Peki nasıl tedavi edileceğini biliyor musunuz? Karnımın ağrısından öleceğim neredeyse.

Yaşlı kedi ona baktı ve gülümsedi:

– O kadar acele etme!

– Nasıl acele etmem, dedi Tırmık. Sabah-tan beri çare aramaktan canım çıktı. Ta uzak-lara gittim. Ormanları dolaştım. Arslan Kaygısız, Kaplan Benekli, Ayı Yogi, Kızıl Ye-le ile görüştüm.

Yaşlı kedi şaşırdı:

– Bunun için ta oralara mı gittin?

– Elbette, dedi Tırmık. Dayanılacak gibi değil sancım. Nasıl gitmem!

Yaşlı kedi ona baktı ve:

– Öyleyse sana hemen ilâcı tarif edeyim de kurtul!

– Hemen! Hemen, dedi Tırmık heyecanlı bir şekilde.

– İlâcın ayağının altında.

– Ne, ayağımın altında mı, diyerek şaşkın-lığını belirtti.

Sonra ayağını kaldırıp baktı, ama bir şey göremedi.

– Öyle değil saf delikanlı, dedi yaşlı kedi. Ayağınla bastığın şu çimenler yok mu, işte onlar.

Tirmık şaşırdı tabi.

– Peki, onları nasıl kullanacağım.

– Bu çimenleri ağzına alır çiğnersin. Sonra da yutarsın tamam mı?

– Ne, bir de çimenleri yutacak mıyım?

– Elbette, dedi yaşlı kedi.

Tırmık, yılan otlarından daha iyidir diye düşündü. Eğer Alev Yele'nin tedavi şeklini yerine getirseydi, yılan otlarını yiyecekti. Bu taze çimenler onlardan daha iç açıcıydı.

Sonra çimenlerden yemeye başladı. Bir süre yedikten sonra karnında müthiş bir bulantı meydana gelmesin mi?

– Eyvah, dedi ölüyorum herhâlde!

– Hayır ölmüyorsun, iyi oluyorsun!

– Nasıl, dedi Tırmık. Midem fena bulanıyor!

– Öyleyse ne duruyorsun kus!

– Ne! Kusacak mıyım?

– Elbette, dedi yaşlı kedi. Ama kuytu bir yer bul da öyle kus. Etrafı kirletme!

Tırmık koşa koşa çimenliğin dışında bir yer buldu. Ve kusmaya başladı. Gözlerinden yaş gelmişti kusarken. Bütün yediklerini çıkardı böylece. Biraz sonra ferahladığını hissetti.

– Oh be, dedi hayat varmış. Neydi o öyle kıvranıp duruyordum.

Sonra yaşlı kedinin yanına giderek ona teşekkür etti. Yaşlı kedi:

– Bir şey değil, dedi. Sonra ona güzelce nasihat etti:

– Her ilâç, her dert için kullanılmaz. Her merhem her yarayı iyi etmez. Bazı ilâçlar bazı kişilere zehir gibi etki edebilir. Ama sen sen ol kendi cinsinden varlıkları iyi tanı. Onların dertlerini, çarelerini iyi bil. Böylece zor durumda kalınca yabancı kapılarda dolaşmaktan kurtulursun.

YARASA MİKİ

O gece epeyce oynamıştı. Kanatlarını şemsiye gibi açtı ve sağa sola uçtu. Bir kaç sefer düşme tehlikesi geçirdi, ama düşmedi.

Yarasa Miki, gecenin bütün tadını çıkar-
mıştı. Arkadaşlarıyla bir o tarafa bir bu ta-
rafa uçup durdular. Ara sıra ağaçlarda tüne-

miş kuşları bile ürküttüler. Ama bundan ne çıkardı.

Bazı hayvanlar onları ikaz ettiler, ama kim dinler. Onlar kara kanatlarını bir açtılar mı

kapamak bilmiyorlardı. Bir o tarafa bir bu tarafa. Yarasa Miki annesinin yanına döndüğünde terliydi. Annesi onun bu kadar uçmamasını söylemişti. Terli olduğunu görünce:

– Hemen kurulan, dedi. Kanatlarını açıp kapayarak rüzgâr oluşturdu ona. Yarasa Miki de onun rüzgârıyla kuruttu vücudunu. Tüyle-

ri parlak bir siyahlıktaydı. Bütün yarasalar öyle değil mi? Evet öyle ama yarasa Miki'nin tüyleri daha bir siyahtı işte.

O gün yarasa Miki annesine bir sürü soru sordu:

– Anne ben nasıl dünyaya geldim? Niçin kanatlarımız diğer kuşlar gibi değil? Neden

dosdoğru uçmuyoruz, zikzak çiziyoruz? Niçin dallara asılı olarak uyuyoruz, gibi sorulardı bunlar.

Anne yarasa, onun bütün sorularını cevapladı. Zikzak çizerek uçmaları ilginç gelmişti yarasa Miki'ye. Gelen ses dalgalarına göre yön değiştirmeleri harika bir şeydi. Hiç bir kuştan buna benzer bir özellik yoktu.

Yarasa Miki, kanatlarının bu karışık uçuşa göre ayarlı olduğunu öğrendi o gün. Eğer diğer kuşlar gibi kanatları olsaydı ani zikzaklar çizemezmiş. Ama ona en ilginç gelen şey doğumuydu.

Annesi o günü bütün inceliklerine kadar anlattı.

– Eğer, ebe yarasa olmasaydı senin dünyaya gelmen zor olurdu, dedi.

– Ebe yarasa da kim, dedi Miki.

- O, senin doğumuna yardım eden yarasa!
- Pekâlâ nasıl yardım etti anlatır mısın, de-
yince, anne şöyle bir kanatlarını açıp kapadı
sonra da:

– Ben bir dala tutundum. Hani uyurken sarktığımız gibi. Ebe yarasa da aynen benim gibi yaptı. Seni karnımdan çekerek çıkardı. Seni alıp temizledi. Sonra bana yaklaştırdı ve seni

emzirmeme yardım etti. O gün çok hâlsizdim. O yarasa olmasaydı belki de sen ölü doğacaktın.

– Onu tanımak isterdim, dedi.

Anne yarasa şefkatle ona baktı. Sonra da:

– Yarın gece seni ona götürürüm, dedi.

Yarasa Miki çok sevinçliydi. Sonra uyumak için ayaklarıyla bir dala tutundu. Annesine iyi geceler deyip uykuya daldı. Bir sürü rüya gördü o gece. Ertesi gün annesiyle beraber ebe yarasayı ziyarete gittiler. Ebe yarasa onu görünce:

– Seni yaramaz seni! Beni ne kadar uğraştırdın o gün, diyerek şaka yaptı.

Yarasa Miki, bir de ondan dinledi doğum hikâyesini.

O gün bu gündür yarasa Miki de başkalarına yardım etmeyi huy hâline getirdi.

Hele bir yarasa darda kalsın, hemen yardımına koşuyordu. Büyüdüğünde o da ebe yarasa gibi doğumlarda başkalarına yardım edecekti. Böylece nice miniklerin dünyaya gelmesine vesile olacaktı. Bundan daha güzel ne vardı?